

edicions
bromera ★

Carme Miquel

L'amenança
de les grues

3ª EDICIÓ

I ENTRE EL PASSAT I EL PRESENT

Jo, Sara Monroig, acabe de retornar definitivament a Dénia després de més de deu anys d'haver-me'n anat i tinc la sensació que la distància entre el passat i el present és tan fina com un fil. De vegades, al llarg d'una conversa familiar o d'una trobada amb els amics, em fa l'efecte que el temps no ha transcorregut, com si fóra ahir quan vaig marxar i com si tots nosaltres continuàrem sent encara aquella colla d'adolescents que fa una dècada vam viure junts una aventura que semblava increïble. Quantes voltes l'hem comentada!: el segrest de Maria..., aquells papers en aquella capsa... Cada vegada que ens hem reunit al llarg d'aquest temps, n'hem recordat tots els detalls i semblava que tornàvem a viure aquells instants de molta preocupació i neguit, però també d'emoció.

En altres moments tinc la sensació que ha passat una eternitat i que aquell record és com un somni que a poc a poc es difumina, com si per damunt d'ell s'escampara una boirina. A pesar d'això, puc assegurar que l'experiència que visquérem no s'esborrarà mai, entre altres coses perquè les aventures que involuntàriament vam protagonitzar aquell estiu, les tinc escrites i quan els records ens fallen, el meu dietari, que vaig titular *Uns papers en una capsa*, ens ajuda a recuperar-los.

«Allò que resta escrit, perdura en el temps», em va dir un dia el meu amic Romeu, i des d'aleshores aquesta frase s'ha convertit en la meua màxima. A qualsevol lloc que vaig, sempre m'acompanyen un bloc de notes i l'ordinador portàtil. És la meua manera d'atrapar els esdeveniments, d'atrapar el temps, d'atrapar la vida.

Que poc podia jo imaginar que el meu retorn a Dénia m'obligaria a usar novament els meus quaderns i l'ordinador, per convertir-los en testimoni escrit de nous fets inquietants! Perquè incidents estranys han implicat la meua família i els meus amics i han concentrat tota la nostra atenció i interès: robatoris en el despatx de la mare, telefonades estranyes, una moto que ara i adés se'ns fa present... Estan succeint coses rares. I novament hi ha papers pel mig. Es tracta de plànols actuals i documents relatius a un projecte il·lusionant en el qual s'han implicat ma mare i un grup de gent, però sobretot és el projecte que han ideat els meus amics Maria i Vicent.

Jo no sóc supersticiosa i pense que tot el que passa té una explicació lògica. Però el fet és que fa deu anys va ser Maria qui va protagonitzar els esdeveniments que a tots ens van involucrar i, ara, la situació complicada que vivim també està relacionada amb ella. És com si algunes persones tingueren les dificultats marcades en el seu destí. Encara que, si això fóra cert, en el cas de Maria també tindria marcada en el destí l'estima que tots li tenim.

II EL DIA QUE ME'N VAIG ANAR

Recorde, com si fóra ara, el dia que vaig marxar a Londres. Acabava d'eixir el sol, quan el pare i jo arribàvem a l'aeroport de Manises per emprendre el viatge. Era un sol de finals d'octubre, desdibuixat i aigualit, que semblava amagar-se darrere d'un cel de boira. Quan l'avió s'enlairava, la mar, allà baix, se'ns presentà com una gran taca grisa que aviat desaparegué i nosaltres ens trobàrem envoltats de muntanyes de núvols obscurs.

Els meus ulls també es van enterbolir. En aquell moment tenia quinze anys i deixava Dénia, la ciutat que acompanya els records més intensos de la meua adolescència, després d'un estiu ple de fortes emocions. Hi acabava de viure, juntament amb els meus germans i amics, una aventura inquietant provocada pel segrest de Maria, que ens ocupà tot el temps de vacances. Aquells fets que nosaltres vam resoldre ens van unir i ens provocaren una sòlida amistat. Per això vaig marxar amb la idea d'estar-me a Londres només un curs escolar i, mentre, de retornar a Dénia cada vegada que poguera. Però la realitat ha sigut una altra: ha passat més d'una dècada, abans de tornar a casa definitivament.

De fet, durant els primers anys després de la meua marxa, hi venia sovint. Sempre tenia les maletes preparades i tan bon punt començaven les vacances, agafava l'avió cap a

València, sense deixar perdre ni un sol dia. Però a poc a poc, les meues visites van anar espaiant-se i durant els darrers quatre anys, que ja no vaig viure a Londres sinó que em vaig traslladar a Oslo, només he vingut a Dénia tres vegades. Ara em sembla mentida haver pogut estar fora tant de temps. Em pregunte com he pogut allunyar-me tant de la meua germana Anna, i de Josep, el meu germà. Com he pogut estar tan separada de totes les persones amigues?

En aquest moment el meu retorn és ja definitiu. Darrere deixo els meus estudis de periodisme acabats, molta gent coneguda i un munt d'experiències viscudes. I Joel, sobretot deixo Joel, el xicot amb qui he conegut l'amor i la decepció, l'alegria i la tristor, la felicitat i el conflicte. Ara, després de dos anys, ja s'ha acabat tot. El meu retorn a Dénia és també una manera de dir adéu al xic que he estimat però que ja no estimo, de col·locar la seua presència en l'espai del cor i del cervell que ocupen les històries que ja estan tancades definitivament.